

(1927-2020)

TACEDDİN TOPAL

Taceddin Topal ağabeyimiz Isparta/Yalvaçlıdır. Yalvaçlılar O'na Taci Dede diye biliyor ve öyle hitap ediyorlar. Risale-i Nur hizmetlerinin içinde aktif olarak bulunamasa da, kendisi Bediüzzaman hayranı, eserleri de okumuş istifade etmiş. Bir sebepten dolayı Bediüzzaman'ı keramet gösterebilecek mi bakalım diye içinden geçirince, o gece başına gelenleri unutamamış ve hala aynı dehşet ve korku ile anlatıyor. Yalvaçlı Muallim Ahmed Keskin ile de ilginç bir hatırası var. Taci dede ilerlemiş yaşına rağmen Galip Bey'in şiirlerinden hiç hata yapmadan ezbere okuyabiliyor. Av. Berk Berk ile de dostlukları olduğunu söyledi. Yazdıklarımız Yalvaçlı Kenan Yağcı kardeşimiz tarafından kendisine tashih ettirilmiştir.

Taceddin Topal Anlatıyor:

Isparta'nın Yalvaç kazasında 1927 senesinde doğdum, nüfusta 1929 yazar. Öğretmendim, 27 Mayıs darbesinden sonra, 1961'de öğretmenliği elimden aldılar. Muhasebecilik, heykeltıraşlık dâhil çok işte çalıştım. Hiç evlenmedim. Babamın işinden dolayı bir müddet Emirdağ'ında bulunduk, sonra Yalvaç'a geri döndük.

BEDİÜZZAMAN KERAMET GÖSREREBİLİR Mİ DİYE TECRÜBEYE KALKINCA

Babamın işinden dolayı Emirdağ'ında ikametgâh ederken, 1952'de Bediüzzaman Emirdağ'ına geldi. Ben askerden yeni gelmiştim. Babam Üstad'ı ziyaret edelim diye, beni de yanına aldı, yola çıktık. Üstad babamı çok severmiş, bazen görüşürlermiş. Babamın adı: Mehmet Topal.

O gece ben hamamcı (ihtilam) olmuşum. Utancımdan babama ben hamamcı olmuşum diye söyleyemedim. Öyle bunalıyorum, öyle sıkılıyorum ki; babam hiç aralık vermedi, yıkanamadım. Yanından ayrılabilsem hemen hamama koşacağım. O mundar halimle babam gidelim beraber dedi. Bırakamadım babamı. Üstad'ın evine vardık. Ben madem büyük zat, bilsin bakalım benim cünüp olduğumu, bilebilecek mi bakalım diye içimden geçirdim. Gittik, kapıyı çaldık, biri çıktı. Babam: "Bu benim mahdum, müsaade ederseniz Bediüzzaman hazretlerini ziyaret etmek istiyoruz" dedi. Kapı örtüldü, biz bekliyoruz. Nihayet kapı açıldı, maalesef kabul etmiyor dedi. Keramete bak, göremeden geri döndük.

Gece oldu yattık biz. Vallahi rüyamda öyle bir korkuttular ki beni yerden alıyorlar tavana vuruyorlar, tavandan alıp yere vuruyorlar... Ama en şiddetli bir şekilde... Babam da bağıyor... Yani çıldırmak işten değil, deli divane oldum... Sen beni nasıl tecrübe edeceksin diye... O zaman babam 73 yaşındaydı. Bediüzzaman'ı yine aynı yıl içinde arabasında, yolda park etmiş halde iken son defa gördüm. Camdan birbirimize uzun uzun baktık, konuşamadık. Üstad bana acır gibi bakıyordu.

EMİRDAĞ ÇARŞI CAMİİNDE BEDİÜZZAMAN

Ertesi günü oldu, banyomu yaptım. Cuma günüydü. Cuma namazında gördüm mübareği ilk defa, ama iyi bir tokat yemiştin.

Emirdağ'ında Çarşı Camiinde oluyor bu, sene 1952. Bediüzzaman şurada, babam burada, ben de yanındayım. İşaret etti Bediüzzaman hazretleri babam hemen sokuldu yanına, biraz konuştu, kulağımı verdim anlayamadım. Bir şeyler söylüyor babama anlayamadım. Sonra başımı okşadı benim. Namazdan sonra ne dedi baba sana dedim. "Oğlunun rızık okumakla, ömrü duayla geçecek, Allah onu kimseye muhtaç etmesin" diye dua ettiğini söyledi.

Baktığın zaman şöyle delikanlı gibi, civan gibi Bediüzzaman. İnsana tesir ediyor baktığı zaman, azametli geliyor. Merdivenlerden çıkarken millet ayağa kalktı Bediüzzaman geliyor diye, çıktı yerine oturdu. Caminin üstteki mahfiline merdivenlerden delikanlı gibi dimdik çıktı, eğilmek, emeklemek yok.

AHMED GALİP KESKİN'İN İMTİHANI

Bediüzzaman Yalvaç'a geldiğinde ben burada değildim, gurbetteydim. Ahmed Galip Keskin için gelmiş. Galip Keskin çok edepliymiş, çok âlimdi, hattattı, aynı zamanda solaktır.

Galip beyi evlerinde gördüm ben. Babam Bursa'daydı. O zaman ilkokula yeni gitmiştik, çocuğuz. Bayram yakın, rahmetlik anam bayramlık elbise kumaşı aldı bize. Ben ve biraderim yan yana, elbiseliği de anam koltuğuna aldı gittik. O zaman dilsiz yani konuşamayan kardeşi (Abdi Keskin) vardı, ama birinci sınıf terzi. Evinde dikiyormuş. Evine vardık, girdik oturduk, koca bir oda. Karşıda makaslık var. Makaslığın sağ ucunda anası, sol tarafta da Galip Keskin hazretleri var. Arada mesafe açık... Ahmet Galip Keskin'in annesi yaşlanınca sürekli oğluna sitem eder, eziyet edermiş.

Biz verdik kumaşları. Anası bir şeyler söylüyor. Dilsiz terzi de bir taraftan bizim ölçülerimizi alıyor. Biz de böyle bakıyoruz. Senin karın şöyledir, senin karın böyledir diye kötülüyor. Anası da kültürlü ha... Sülalesi kültürlü bunların... Söylendi, söylendi oğlunu azarladı; git başımdan, gözüm görmesin seni dedi. Ahmet Galip Keskin iki elini açtı, kalktı ayağa: "Anne şu tarafa mı gideyim, bu tarafa mı gideyim, ver elini öpeyim" deyince annesi ellerini böyle sakladı, vermedi. Galip Keskin'de çıktı gitti. Eğer elini verseydi Yalvaç'ı terk edip gidecekti. Buna canlı şahidim ben. Benim annem Galip beyin annesine: "Yanlış yaparsın, o evlat senindir, üzme onu" deyince biraz burkuldu, üzüldü.

NOT1: Merhum Muallim Galip çok kültürlü ve ilim sahibi bir şahsiyettir. Dört dil bilmektedir. Şair ve hattattır. Eserleri vardır. Risale-i Nur'un Mektûbat kitabında ve Barla Lâhikasında Türkçe, Arapça ve Farsça şiirleri vardır. Risale-i Nur'daki bazı suallerin sahibidir. Eserlerin telif ve tebyizi sırasında yaşanan harikaları anlatan mektupların altında da ismi geçmektedir. 1939 yılında arkadaşının tabancasından çıkan bir kaza kurşunuyla vefat etmiştir. (Bkz: Ağabeyler Anlatıyor-4)

NOT2: Yalvaçlı Mazlum Akay: "Muallim Galip'i iyi tanırım. Çok muhterem, çok bilgili bir insandı, bir hocanın kızıyla evliydi. Muallim Galip'in küçüğü Abdi Keskin'di, benim terzilik ustamdır. Çok muhteremdi, dilsizdi, annesiyle beraber otururlardı. Annesi yaşlı bir kadındı. Dilsiz olduğu için konuşmasına ben yardımcı olurum. (Bkz. Ağabeyler Anlatıyor-6)